

Laikina versija

TEISINGUMO TEISMO (dešimtoji kolegija) SPRENDIMAS

2020 m. spalio 1 d.(*)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą – Apmokestinimas – Pridėtinės vertės mokestis (PVM) – Direktyva 2006/112/EB – 98 straipsnis – Valstybių narių galimybė taikyti lengvatinį PVM tarifą tam tikrų prekių tiekimui ir paslaugų teikimui – III priedo 1 punktas – Sąvokos „maisto produktai, skirti žmonių maistui“ ir „produktai, paprastai skirti naudoti kaip maisto produktų papildai arba pakaitalai“ – Afrodiziakai“

Byloje C-331/19

dėl *Hoge Raad der Nederlanden* (Nyderlandų Aukščiausiasis Teismas) 2019 m. balandžio 19 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2019 m. balandžio 23 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Staatssecretaris van Financiën

prieš

X

TEISINGUMO TEISMAS (dešimtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas I. Jarukaitis, teisėjai E. Juhász (pranešėjas) ir M. Ilešis,

generalinis advokatas M. Szpunar,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinį proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

– Nyderlandų vyriausybės, atstovaujamos L. Noort ir K. Bulterman,

– Europos Komisijos, atstovaujamos W. Roels ir L. Lozano Palacios,

susipažinęs su 2020 m. vasario 27 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos (OL L 347, 2006, p. 1, toliau – PVM direktyva) III priedo 1 punkto išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Staatssecretaris van Financiën* (Valstybės finansų sekretorius, Nyderlandai) ir X ginčą dėl maisto produktams nustatyto lengvatinio pridėtinės vertės

mokesčio (PVM) tarifo taikymo produktams, parduodamiems ir naudojamiems kaip afrodisiakai, iš esmės sudarytiems iš augalinės ar gyvulinės kilmės elementų ir suvartojamiems per burną.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Reglamentas (EB) Nr. 178/2002

3 2002 m. sausio 28 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 178/2002, nustatančio maistui skirtų teisės aktų bendruosius principus ir reikalavimus, steigiančio Europos maisto saugos tarnybą ir nustatančio su maisto saugos klausimais susijusias procedūras (OL L 31, 2002, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 6 t., p. 463), 1 straipsnyje „Tikslas ir taikymo sritis“ nustatyta:

„1. Šis reglamentas užtikrina žmonių sveikatos ir vartotojų interesų apsaugą maisto atžvilgiu, ypač atsižvelgiant į tiekiamo maisto įvairovę, įskaitant tradicinius produktus, ir kartu užtikrina veiksmingą vidaus rinkos veikimą. Jis nustato bendruosius principus ir atsakomybę, solidaus mokslinio pagrindo pateikimo priemones, veiksmingas organizacines priemones ir procedūras, padedančias priimti su maisto ir pašarų sauga susijusius sprendimus.

2. Taikant šio straipsnio 1 dalį, šis reglamentas nustato [Europos Sąjungos] ir nacionalinius maisto bei pašarų principus apskritai ir ypač maisto ir pašarų saugos bendruosius reguliavimo principus.

Juo steigiama Europos maisto saugos tarnyba [(EFSA)].

Jis nustato klausimą, susijusį su tiesioginiu ir netiesioginiu poveikiu maisto bei pašarų saugai, sprendimo tvarką.

<...>“

4 Šio reglamento 2 straipsnyje „„Maisto“ apibrėžimas“ numatyta:

„Šiame reglamente „maistas“ (arba „maisto produktas“) – tai medžiaga arba produktas, perdirbtas, perdirbtas iš dalies arba neperdirbtas, kurį žmogus nurijęs arba pagrįstai tikimasi, kad nurijęs.

„Maistas“ – tai ir gėrimas, kramtomoji guma ar kuri nors kita medžiaga, įskaitant vandenį, apgalvotai todėl maistą jį gaminant, ruošiant ar apdorojant. Nepažeidžiant [1980 m. liepos 15 d. Tarybos direktyvos 80/778/EEB dėl žmoniųms vartoti skirtų vandens kokybės (OL L 229, 1980, p. 11)] ir [1998 m. lapkričio 3 d. Tarybos Direktyvos 98/83/EB dėl žmoniųms vartoti skirtų vandens kokybės (OL L 1998, 330, p. 32; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 4 t., p. 90)] reikalavimų, maistui priskiriamas vanduo, esantis už Direktyvos 98/83/EB 6 straipsnyje apibrėžtos atitikties vietas.

<...> ? „maisto“ sąvoką neįeina:

- a) pašarai;
- b) gyvi gyvūnai, nebent jie būtų paruošti pateikti rinkai žmonėms vartoti;
- c) augalai prieš nuimant derlių;
- d) [1965 m. sausio 26 d. Tarybos direktyvos 65/65/EEB dėl statymų ir kitų teisės aktų, susijusių su vaistais, suderinimo (OL 22, 1965, p. 369)] ir [1992 m. rugsėjo 22 d. Tarybos

direktyvos 92/73/EEB, praplečiančios direktyvą 65/65/EEB ir 75/319/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su vaistais, nuostatų suderinimo taikymo srityje ir nustatanties papildomas nuostatas dėl homeopatinių vaistų (OL L 297, 1992, p. 8)] apibrėžti vaistai;

e) [1976 m. liepos 27 d. Tarybos direktyvoje 76/768/EEB dėl valstybių narių įstatymų, susijusių su kosmetikos gaminiais, suderinimo (OL L 262, 1976, p. 169; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 3 t., p. 285)] apibrėžta kosmetika;

f) [1989 m. lapkričio 13 d. Tarybos direktyvoje 89/622/EEB dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, reglamentuojančių tabako gaminių ženklinių, suderinimo (OL L 1989, 359, p. 1)] apibrėžtas tabakas ir jo produktai;

g) 1961 m. Jungtinių Tautų bendrojoje konvencijoje dėl narkotinių vaistų, sudarytoje 1961 m. kovo 30 d. Niujorke, pakeistoje 1972 m. protokolu dėl 1961 m. bendrosios konvencijos pakeitimo (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 520 t., p. 151)] ir 1971 m. Jungtinių Tautų konvencijoje dėl psichotropinių medžiagų, sudarytoje 1971 m. vasario 21 d. (*Jungtinių Tautų sutarčių rinkinys*, 1019 t., p. 175)] apibrėžtos narkotinės ir psichotropinės medžiagos;

h) likučiai ir teršalai.“

5 To paties reglamento 5 straipsnio „Pagrindiniai tikslai“ 1 dalyje nustatyta:

„Maisto produktus reglamentuojančiais įstatymais siekiama vieno arba daugiau bendrųjų tikslų: aukšto lygio žmonių sveikatos apsaugos ir vartotojų interesų apsaugos, skaitant sąžiningos prekybos maistu praktiką, prireikus atsižvelgiant į gyvūnų sveikatos ir gerovės, augalų sveikatos ir aplinkos apsaugą.“

PVM direktyva

6 Pagal PVM direktyvos 96 straipsnį valstybės narės taiko standartinį PVM tarifą, kurį nustato kiekviena valstybė narė ir kuris turi būti toks pats ir tiekiamoms prekėms, ir teikiamoms paslaugoms.

7 Šios direktyvos 97 straipsnyje tuo metu, kai klostėsi pagrindinės bylos faktinės aplinkybės, buvo nustatyta, kad standartinis tarifas negalėjo būti mažesnis nei 15 %.

8 Minėtos direktyvos 98 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatyta:

„1. Valstybės narės gali taikyti vieną arba du lengvatinius tarifus.

2. Lengvatiniai tarifai taikomi tik III priede nustatytoms kategorijoms priklausančių prekių tiekimui ar paslaugų teikimui.

<...>“

9 PVM direktyvos III priedo, kuriame pateiktas prekių tiekimo ir paslaugų teikimo, kuriam gali būti taikomi 98 straipsnyje nurodyti lengvatiniai PVM tarifai, sąrašas, 1–4 punktuose nustatyta:

„1) maisto produktai (skaitant gėrimus, išskyrus alkoholinius gėrimus), skirti [skirti] žmonių ir gyvūnų maistui, gyvi gyvūnai, sėklos, augalai ir sudedamosios dalys, paprastai naudojamos maisto produktams paruošti, bei produktai, paprastai skirti naudoti kaip maisto produktų papildai arba pakaitalai.

2) vandens tiekimas;

3) farmacijos gaminiai, paprastai naudojami sveikatos priežiūrai, ligų profilaktikai ir medicininiam bei veterinariniam gydymui, įskaitant kontraceptines ir sanitarines apsaugos priemones;

4) medicinos įranga, priemonės ir kiti reikmenys, paprastai skirti naudoti tik neįgaliesiems, negaliai palengvinti ar gydyti, įskaitant tokių prekių taisymus, bei vaikams skirtos automobilių sėdynės;

<...>

Nyderlandų teisė

10 Pagal klostantis pagrindiniais bylos aplinkybėmis galiojusio *Wet houdende vervanging van de bestaande omzetbelasting door een omzetbelasting volgens het stelsel van heffing over de toegevoegde waarde* (įstatymas, kuriuo keičiamas galiojantis apyvartos mokestis į apyvartos mokestį pagal pridėtinės vertės mokesčio sistemą) (Stb. 1968, Nr. 329) 9 straipsnio 2 dalies a punktą šio įstatymo I priede išvardytam prekių tiekimui taikomas 6 % PVM tarifas.

11 Šios lentelės a.1 punkte nurodyta:

„1. Maisto produktai, ypač:

a. maistas ir gėrimai, paprastai skirti vartoti žmonėms;

b. produktai, kurie aiškiai naudojami maistui ir gėrimams, minimiems a papunktyje, paruošti ir kurie sudaro visą jų sudėtį ar jos dalį;

c. produktai, skirti naudoti kaip maisto ir gėrimų, minimų a papunktyje, papildai ar pakaitalai, atsižvelgiant į tai, kad alkoholiniai gėrimai nelaikomi maisto produktais;

<...>

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

12 PVM apmokestinamas verslininkas X savo parduotuvėje parduoda, be kita ko, kapsules, lašus, miltelius ir purškiklius, kurie pristatomi kaip afrodiziakai, didinantys libido. Šios prekės, kurias iš esmės sudaro augalinės ar gyvūninės kilmės elementai, skirtos žmonėms vartoti ir vartojamos per burną.

13 2009–2013 m. šis apmokestinamasis asmuo nurodytoms prekėms taikė lengvatinį PVM tarifą, taikomą maisto produktams.

14 Manydamas, kad tai nėra „maisto produktai“, kaip tai suprantama pagal atitinkamas PVM teisės aktų nuostatas, mokesčių administratorius ginčijo šio tarifo taikymą tiems patiems produktams ir nusprendė pateikti pranešimą apie mokesčio perskaičiavimą.

15 Apmokestinamasis asmuo apskundė tokį mokesčių administratoriaus sprendimą *Rechtbank Den Haag* (Hagos apylinkės teismas, Nyderlandai).

16 Apeliacinėje instancijoje *Gerechtshof Den Haag* (Hagos apeliacinis teismas, Nyderlandai) sutiko su apmokestinamojo asmens argumentais ir nusprendė, kad atsižvelgiant į nagrinjamą produktą, kaip afrodiziaką, vartojimą juos galima apmokestinti maisto produktams taikomu tarifu.

Šis teismas atsižvelgė į tai, kad nagrinėjami produktai yra skirti vartoti per burną ir pagaminti iš sudedamųjų dalių, kurių gali būti maisto produktuose. Be to, jis nurodė, kad sąvokos „maisto produktai“ apibrėžimas yra toks platus, kad jis gali apimti produktus, kurie nėra tiesiogiai susiję su maisto produktais, kaip antai saldumynais, kramtomąja guma ar pyragais.

17 Valstybės finansų sekretorius pateikė kasacinį skundą dėl *Gerechtshof Den Haag* (Hagos apeliacinis teismas) sprendimo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme – *Hoge Raad der Nederlanden* (Nyderlandų Aukščiausiasis Teismas).

18 Manydamas, kad sprendimui jo nagrinėjamoje byloje priimti būtinas PVM direktyvos nuostatų išaiškinimas, *Hoge Raad der Nederlanden* (Nyderlandų Aukščiausiasis Teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar [PVM direktyvos] III priedo 1 punkte vartojama sąvoka „maisto produktai, skirti žmonių maistui“ aiškintina taip, kad pagal [Reglamento Nr. 178/2002] 2 straipsnį ji apima visas perdirbtas, perdirbtas iš dalies arba neperdirbtas medžiagas arba produktus, kuriuos žmogus suvartos arba pagrįstai tikimasi, kad suvartos?

Neigiamai atsakius į pirmąjį klausimą: kaip šioje byloje būtų galima sukonkretinti šią sąvoką?

2. Jeigu valgis ir gėrimai nėra laikytini maisto produktais, skirtais žmonių maistui: kokiais kriterijais remiantis šioje byloje reikia tikrinti, ar tokie produktai laikytini produktais, paprastai skirtais naudoti kaip maisto produktų papildas arba pakaitalas?“

Dėl prejudicinių klausimų

19 Savo klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, kaip reikia aiškinti PVM direktyvos III priedo 1 punkte numatytas sąvokas „maisto produktai, skirti žmonių maistui“ ir „produktai, paprastai skirti naudoti kaip maisto produktų papildai arba pakaitalai“.

20 Pagal PVM direktyvos 96 straipsnį kiekviena valstybė narė prekių tiekimui ir paslaugų teikimui taiko tokį patį standartinį PVM tarifą.

21 Nukrypstant nuo šio principo, šios direktyvos 98 straipsnio 1 dalyje valstybės narės pripažįstama teisė taikyti vieną ar du lengvatinius PVM tarifus. Pagal minėtos direktyvos 98 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipį lengvatiniai tarifai taikomi tik PVM direktyvos III priede nustatytoms kategorijoms priklausančių prekių tiekimui ar paslaugų teikimui.

22 Konkrečiai kalbant, PVM direktyvos III priedo 1 punkte leidžiama valstybės narės taikyti lengvatinį PVM tarifą, be kita ko, „maisto produktams (įskaitant gėrimus, bet išskyrus alkoholinius gėrimus), skirtiems žmonių ir gyvūnų maistui“, ir „produktams, paprastai naudojamiems papildyti arba pakeisti maisto produktus“.

23 PVM direktyvoje nepateiktos nei sąvokos „maisto produktai, skirti žmonių maistui“, nei sąvokos „produktai, paprastai skirti naudoti kaip maisto produktų papildai arba pakaitalai“ apibrėžtys, o 2011 m. kovo 15 d. Tarybos įgyvendinimo reglamente (ES) Nr. 282/2011, kuriuo nustatomos Direktyvos 2006/112 įgyvendinimo priemonės (OL L 77, 2011, p. 1), taip pat nepateikiama jokio šios sąvokos apibrėžimo. Be to, šiuo klausimu nei PVM direktyvoje, nei įgyvendinimo reglamente Nr. 282/2011 nėra nuorodos į valstybių narių teisę.

24 Šiomis aplinkybomis sąvokos „maisto produktai, skirti žmonių maistui“ ir „produktai, paprastai skirti naudoti kaip maisto produktų papildai arba pakaitalai“, esančios PVM direktyvos III

priedo 1 punkte, turi būti aiškinamos remiantis juos sudarančių žodžių prasta reikšmė bendrinėje kalboje, kartu atsižvelgiant į kontekstą, kuriam esant šios sąvokos vartojamos, ir teisės aktų, kuriuose minėtos sąvokos tvirtintos, tikslus (šiuo klausimu žr. 2019 m. liepos 29 d. Sprendimo *Spiegel Online*, C-516/17, EU:C:2019:625, 65 punktą).

25 Pirma, kalbant apie tas pačias sąvokas sudarančių žodžių prastą reikšmę bendrinėje kalboje, viena vertus, reikia pažymėti, kad, kaip savo išvados 18, 19 ir 27 punktuose iš esmės pabrėžė generalinis advokatas, „maisto produktai, skirti žmonių maistui“ iš esmės yra visi produktai, kurių sudėtyje yra maistinių, energetinių ir žmogaus organizmą reguliuojančių medžiagų, kurios reikalingos šiam organizmui palaikyti, jam funkcionuoti ir vystytis ir kurios vartojamos siekiant jam suteikti šiuos maistinius medžiagų.

26 Kadangi ši maistinė funkcija yra lemiamą tam, kad produktas būtų galima laikyti „maisto produktu, skirtu žmonių maistui“, atsižvelgiant į prastą šio žodžio reikšmę bendrinėje kalboje, neturi reikšmės tai, ar šis produktas daro teigiamą poveikį sveikatai, ar jis vartodamas vartotojas patiria malonumą ir ar jo vartojimas susijęs su tam tikru visuomenės kontekstu. Vadinasi, aplinkybės, kad šio produkto vartojimas daro teigiamą poveikį jo vartotojų asmens libido, šiuo požiūriu neturi reikšmės.

27 Kalbant apie žodžių „produktai, paprastai naudojami papildyti arba pakeisti maisto produktus“ prastą reikšmę bendrinėje kalboje, reikia pažymėti, kad ši sąvoka apima produktus, kuriuos vartojant žmogaus organizmui taip pat suteikiama maistinių, energetinių ir reguliuojančiųjų medžiagų, būtinų šiam organizmui palaikyti, funkcionuoti ir vystytis.

28 Reikia konstatuoti, kad šios kategorijos produktams tokia maistinė funkcija yra būdinga, nes šie produktai yra skirti papildyti arba pakeisti maisto produktus.

29 Kadangi šie dviejų produktų kategorijų maistinė funkcija yra ta pati, nėra priežasčių taikyti skirtingas PVM sistemas.

30 Antra, kalbant apie kontekstą, kuriam esant PVM direktyvos III priedo 1 punkte vartojamos sąvokos „maisto produktai, skirti žmonių maistui“ ir „produktai, paprastai skirti naudoti kaip maisto produktų papildai arba pakaitalai“, reikia pažymėti, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 20–22 punktų, šios dvi sąvokos reiškia produktus, kurių tiekimui taikomas lengvatinis PVM tarifas, o tai yra nukrypimas nuo standartinio PVM tarifo taikymo principo. Todėl jos turi būti aiškinamos siaurai (šiuo klausimu žr. 2019 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Segler-Vereinigung Cuxhaven*, C-715/18, EU:C:2019:1138, 25 punktą).

31 Be to, reikia pažymėti, kad Reglamento Nr. 178/2002 2 straipsnyje pateikta sąvokos „maisto produktas“ apibrėžtis neturi reikšmės apibrėžiant šias sąvokas, nes šis reglamentas, kurio tikslas, kaip matyti iš jo 1 straipsnio, yra sveikatos apsauga, susijęs su visomis medžiagomis, prisidedančiomis prie maisto saugos. Taigi šis reglamentas dėl ypač plačios sąvokos „maisto produktai“ taikomas bet kokiai medžiagai, kurių žmogus, skaitant alkoholinius gėrimus ir vandenį, gali praryti arba pagrįstai tikimasi, kad ji bus praryta. Todėl šios sąvokos apimtis yra platesnė nei sąvokų „maisto produktai, skirti žmonių maistui“ ir „produktai, paprastai skirti naudoti kaip maisto produktų papildai arba pakaitalai“, nurodytų PVM direktyvos III priedo 1 punkte.

32 Šio priedo 1 punkte tvirtintos sąvokos „maisto produktai, skirti žmonių maistui“ ir „produktai, paprastai skirti naudoti kaip maisto produktų papildai arba pakaitalai“ negali apimti vaistų, nes PVM direktyvos III priedo 3 punkte atskirai minimi „farmacijos gaminiai“.

33 Trečia, dėl PVM direktyvos III priedo siekiamo tikslo Teisingumo Teismas nusprendė, kad atraukdamas šios direktyvos III priedo Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė, kad svarbiausioms

prekšms bei socialiniams ir kultūriniais tikslams skirtoms prekšms ir paslaugoms, jeigu tai nekelia konkurencijos iškreipimo gršmšs ar kelia tik labai mažš, galšt bti taikomas lengvatinis PVM tarifas (2015 m. birželio 4 d. Sprendimo *Komisija / Jungtinė Karalystė*, C-161/14, nepaskelbtas Rink., EU:C:2015:355, 25 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

34 Teisingumo Teismas pridrt, kad šio priedo tikslas yra toks, kad tam tikros prekšs, kurios laikomos ypa btinomis, bt pigesnšs, todl prieinamesnšs galutiniam vartotojui, kuriam galiausiai tenka PVM našta (šiuo klausimu žr. 2017 m. kovo 9 d. Sprendimo *Oxycure Belgium*, C-573/15, EU:C:2017:189, 22 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

35 Šiomis aplinkybšmis bet kuris žmonšms vartoti skirtas produktas, tiekiantis žmogaus organizmui maistines medžiagas, reikalingas šiam organizmui palaikyti, funkcionuoti ir vystytis, priskiriamas prie PVM direktyvos III priedo 1 punkte nurodytos kategorijos, net jei šio produkto vartojimu taip pat siekiama kitokio poveikio.

36 Vis dltto produktas, kurio sudtyje nra maistini medžiag ar j yra labai mažai ir kurio vartojimas skirtas tik kitokiam poveikiui nei tas, kuris yra btinas žmogaus organizmui palaikyti, funkcionuoti ar vystytis, nepatenka šiai kategorijai.

37 Nors, atrodo, iš Teisingumo Teismo turimos informacijos matyti, kad taip yra pagrindinšje byloje nagrinšjamš afrodiziak atveju, tai turi patikrinti prašymš priimti prejudicinš sprendimš pateikšs teismas.

38 Be to, šš aiškinimš patvirtina PVM direktyvos III priedu siekiamas tikslas taikyti lengvatinš PVM tarifš esminšms prekšms, kad jos taptš labiau prieinamos galutiniam vartotojui.

39 Atsižvelgiant š visa tai, kas išdšstyta, š pateiktus klausimus reikia atsakyti, kad PVM direktyvos III priedo 1 punkte nurodytos švokos „maisto produktai, skirti žmoniš maistui“ ir „produktai, paprastai skirti naudoti kaip maisto produktš papildai arba pakaitalai“ turi bt aiškinamos kaip apimanšios visus produktus, kuriš sudtyje yra maistiniš, energetiniš ir žmogaus organizmš reguliuojanšiš medžiagš, reikalingš šiam organizmui palaikyti, jam funkcionuoti ir vystytis ir kurios vartojamos siekiant jam suteikti šiš maistiniš medžiagš.

Dl bylinšjimosi išlaidš

40 Kadangi šis procesas pagrindinšs bylos šalims yra vienas iš etapš prašymš priimti prejudicinš sprendimš pateikšio teismo nagrinšjamoje byloje, bylinšjimosi išlaidš klausimš turi spršsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabš pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrš minštos šalys, nra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (dešimtoji kolegija) nusprendžia:

2006 m. lapkritio 28 d. Tarybos direktyvos 2006/112/EB dšl pridštinšs vertšs mokesšio bendros sistemos III priedo 1 punkte nurodytos švokos „maisto produktai, skirti žmoniš maistui“ ir „produktai, paprastai skirti naudoti kaip maisto produktš papildai arba pakaitalai“ turi bt aiškinamos kaip apimanšios visus produktus, kuriš sudtyje yra maistiniš, energetiniš ir žmogaus organizmš reguliuojanšiš medžiagš, reikalingš šiam organizmui palaikyti, jam funkcionuoti ir vystytis ir kurios vartojamos siekiant jam suteikti šiš maistiniš medžiagš.

Parašai.

* Proceso kalba: nyderlandš.